

[Peter Nielsen.]

Men der bør være tid til at tale med de deputationer, der sikkert vil komme, og der bør være tid til at overveje ændringer og til at få de nødvendige spørgsmål grundigt besvaret. Men befolkningen venter, omend vel ikke just med længsel. Folketinget arbejder ikke i næste uge på grund af Nordisk Råds session, så det vil være betimeligt, om udvalget kan nedsættes i dag og arbejde i morgen med det mere grundlæggende og med udformning af spørgsmål og af eventuelle ændringer, således at arbejdet kan begynde effektivt efter Nordisk Råds session.

Jeg anbefaler.

Henry Christensen: Et af de forslag, vi har til behandling i dag, er forslaget om skat på annoncer. Jeg skal senere vende tilbage med nogle kritiske bemærkninger om dette forslag, men jeg havde indledningsvis lyst til at gøre den undtagelse, at når vi ser nærmere på regeringens udvalg af blomster til den buket, som nu er til behandling, så var der måske en enkelt reklametekst, hvor man kunne fristes til at acceptere annonce-skatten, og det er på den velkendte annoncetekst: Sig det med blomster.

Nu sidder vi altså i en situation, hvor vi har siddet så tit. Regeringen stiller forslag om nye kæmpemæssige skatter til milliardbeløb. Begrundelsen er den sædvanlige: økonomien skal saneres, efterspørgselspresset er for stort, og statens udgifter stiger i rekordtempo — en udvikling, som mere eller mindre er kommet bag på de ansvarlige.

Det er igen den skadelige siksakkurs, vi er stillet over for. Hvor ofte er dette ikke sket gennem de senere år! Hvor minder det os ikke om talrige lignende situationer! Hvor er for øvrigt alle de glade toner fra valgdagen, højtærede finansminister?

Det får mig til at rette det spørgsmål til alle ansvarlige for den økonomiske politik, om vi kan være denne udvikling bekendt. Føler den høje regering eller føler nogen her i det høje ting sig stolte over de økonomisk-

politiske konsekvenser, som den fulgte økonomiske politik så ofte har stillet os over for? Jeg tror, at ud over at beskæftige os med den akutte situation må dansk politik udøvere forsøge kritisk at efterforske, hvilke fundamentale svagheder dansk økonomisk politik lider af, siden vi gang på gang stilles i denne situation. Det kan være menneskeligt at fejle, men at fremture i fejltagelsen er skændigt.

Denne opfordring til at efterprøve og finde fejlene i den økonomiske politik gælder os alle; men naturligvis må ansvaret falde særlig tungt på de kræfter, som har haft den politiske magt gennem de senere år. Jeg har nok set, at enkelte blade forsøger at vende tingene på hovedet og ligesom vil placere et særligt ansvar på de store oppositionspartier, som også var opposition forud for valget den 22. september. Men hvor meget man end vender tingene på hovedet, kan det selvfølgelig ikke ændre, at det først og fremmest er det ledende parti i de tidligere flertalsregeringer, der har ansvaret for den førte politik, og dette så meget desto mere som dette parti, især fra foråret 1963 ved behandlingen af den såkaldte helhedsløsning og af jordlovene, anlagde en meget uforsonlig holdning over for de store oppositionspartier, herunder også mit parti.

Hvad vi nu stilles over for, er et krav om at forøge statens indtægter med ca. 1,5 milliard kr. — vel at mærke ud over den stigning på i forvejen ca. 1,2 milliard kr., som en blot uændret forlængelse af de hidtidige skatte- og afgiftssatser ville have indbragt staten.

De foreslåede afgifts-, skatte- og takstforhøjelser vil altså betyde, at statens andel af den samlede produktionsstigning yderligere øges, og selv om der vel ikke på den aktuelle baggrund er mange, der tør håbe på, at det skal lykkes at holde det kommende års prisstigninger inden for de 2-3 pct., som den højtærede økonomiminister for blot et par måneder siden næsten udnævnte til den yderste grænse for det